

Language and Culture Archives

Kura kepéngin mabur

Hendrick Ralim, Author

©1994, SIL International

License

This document is part of the Language and Culture Archives of SIL International. It may not meet SIL standards for formal publication but it is shared 'as-is' in order to make the content available under a Creative Commons license:

Attribution-NonCommercial-ShareAlike

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/>.

More information is available at: www.sil.org/resources/language-culture-archives.

KURA KEPÉNGIN MABUR

Kura kepéngin mabur

(De schildpad die wilde vliegen)

Kodok keprentyil

(De eenzame kikker)

Anak ilang bisa bali

(Het kind dat weer terecht kwam)

Ngapusi nanging kapusan déwé

(De bedrieger bedrogen)

Vier verhalen in het Surinaams Javaans
naverteld door:

T. Ngali en H. Ralim,
in samenwerking met P. Karijoredjo

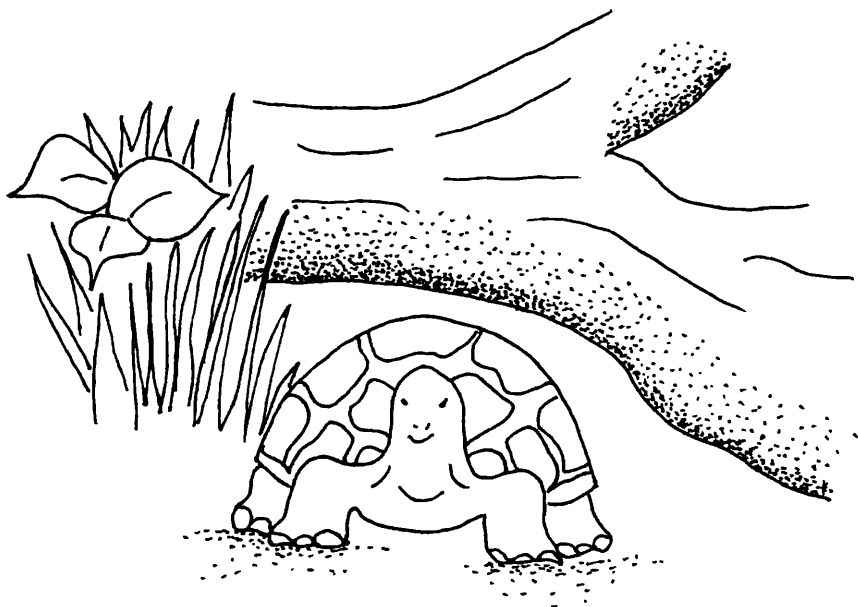
Instituut voor Taalwetenschap
Paramaribo

Illustraties: C. Gillett en L. Poewasak
Samenstelling: P. Karijoredjo en L. Poewasak
Computeradvies: E. Speyers

Serie leesboekjes in het Surinaams Javaans
Instituut voor Taalwetenschap (SIL)
Postbus 1919 (Andirastraat no. 54)
Paramaribo-Zuid, Suriname

© 1994 Instituut voor Taalwetenschap (SIL)
Alle rechten voorbehouden
M
Printed in Suriname

Kura kepéngin mabur

Ing tengahé alas gedé ènèng sakwijiné kura manggon nang ngisoré wit ambruk. Rumangsané Kura uripé ya wis kepénak, awit ora kekurangan pangan nang njeroné alas kono. Mulané Kura ya krasan manggon nang kono.

Ing sakwijiné dina, sakwisé Kura bar mangan mopé nganti kwaregen, dèkné terus lèyèh-lèyèh nang suketan karo nyawang nduwur.

Kadung weruh manuk gagak-sétro mabur karo ngléyang-ngléyang nang nduwuré wit-witan, dèkné

kok terus mbatin: “Gagak sing mabur sawangané kok kepénak mbanget ya. Sakjané aku iki ya uga gawéané Gusti Allah ta, lah aku kok ora bisa mabur, mangkakné Gagak bisa mlaku mbarang. Lah aku iki kok namung bisa mlaku? Nèk tak pikir kaya ngono kuwi ya ora apik. Apiké tak ngenali Gagak waé. Nèk wis kenal, aku arep njaluk tulung dèkné blajar mabur.”

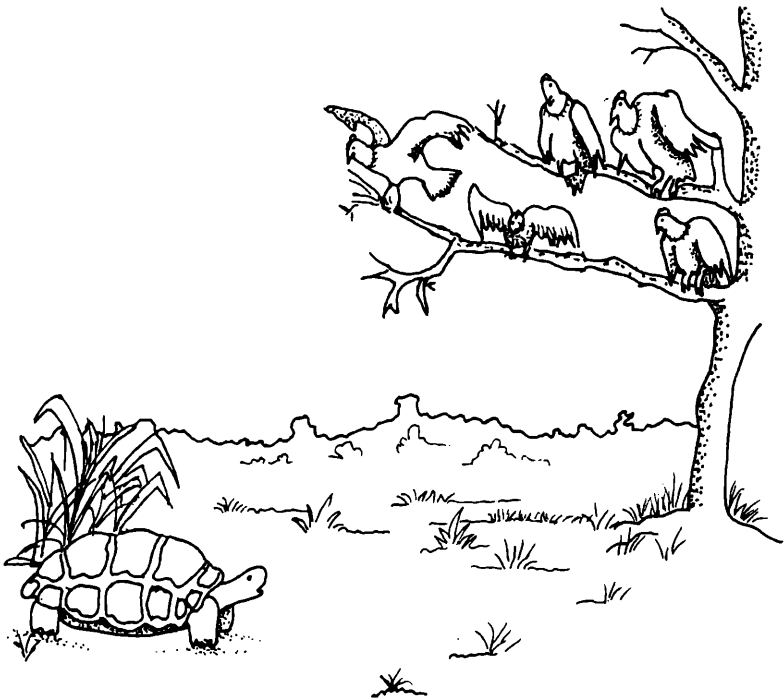
Sakwisé mikir kaya ngono kuwi mau, Kura terus menyat budal arep metuki Gagak. Nanging sangka kwaregen mopé, dèkné sing mlaku karo

mèdèng-mèdèng. Kantyané ora ènèng sing ngerti apa sing digagas karo Kura.

Kadung wis tekan saknjabané alas, Kura weruh manuk gagak pirang-pirang pating petongkrong nang wit garing. Kura bingung, manuk gagak sing endi sing kudu dijaluki tulung. Karo menèh dèkné isin, wedi nèk diguyu manuk gagak liya-liyané.

Kura terus tingak-tinguk. Ora let suwi dèkné weruh manuk gagak loro méntylok nang wit liyané, sing ora diéntyloki manuk liyané. Kura terus mlaku nyedeki manuk gagak loro mau.

Dèkné ora ngerti kepriyé lih kudu ngenali lan nembung, terus mikir: “Apiké tak ngelem gagak loro kuwi, mengko lak gelem nulungi aku.”

Kadung wis tekan ngarepé gagak loro kuwi Kura terus ngelem Gagak kaya ngéné: “Gagak, kowé kuwi manuk sing ireng déwé lan pengadegmu jejeg mbanget. Jan gagah tenan kowé kuwi Gagak. Malah-malah nèk kowé nemu batang, ora ènèng kéwan liyané sing wani ngrusuhi kowé.” Waduh, sakbaré manuk Gagak dielem karo Kura ngono kuwi,

sakwat siji terus njepaplangké swiwiné. Bungah rasané, awit éntuk lem-leman.

Gagak liyané semaur: “Kura, kok ndengarèn temen kowé awan-awan metu sangka alas. Kowé kuwi sakjané arep nang endi?”

Kura semaur: “Rungoké sing apik Gagak, aku iki sakwijiné kura sing didadèké penggarepé kura kabèh ing saknjeruhné alas kéné iki. Dadiné penjawabku iki ora namung nuntun liyané waé, nanging uga aku kudu ngrupaka pangané bangsaku kabèh. Kowé déwé ngerti ta Gagak, nèk alas iki gedé mbanget. Sakjané aku iki kepéngin ngerti nang alas kéné ènèng wit mopé pira. Lah kepriyé aku bisané ngerti iku? Nèk aku kudu mlaku ngitung wit mopé kabèh ing njeroné alas kéné, menawa taun ngarep aku durung rampung. Mulané aku iki teka nang nggonmu arep njaluk tulung kowé, kepéngin diblajari mabur. Dadiné nèk aku wis bisa mabur, aku uga bisa weruh sangka nduwur wit mopé sing endi sing wis metu wohé. Kepriyé Gagak, apa kowé gelem mblajari aku?”

Gagak terus semaur: “Loh, kok nylenèh temen kowé! Lah endi swiwimu sing arep mbok nggo mabur?”

“Ah, bab iku aja digawé répot. Wis manut aku waé, ngertiné bèrès! Kowé sing rosa, kana nugel kayu sak pang kira-kira setenga mèter dawané, terus digawa mbréné.”

Batinané manuk gagak loro mau: “Kura iki édan apa kepriyé.” Nanging ora kewetu.

Gagak terus nuruti omongané Kura. Sakwisé ngetok kayu sak pang, terus digawa nang nggoné kurané.

Kura ngomong: “Kowé kuwi kabèh loro rungokna sing apik ya. Siji nyekel pangé sing sebelah kéné, lan liyané sing sebelah kana. Lah aku tak nyokot kayuné karo tyangkemku. Nèk wayahé mabur, sikilku bakal tak leboké nang klontonganku. Nanging nèk aku krasa kesel, sikilku tak tokké menèh terus kowé kudu medun. Dunung apa ora?”

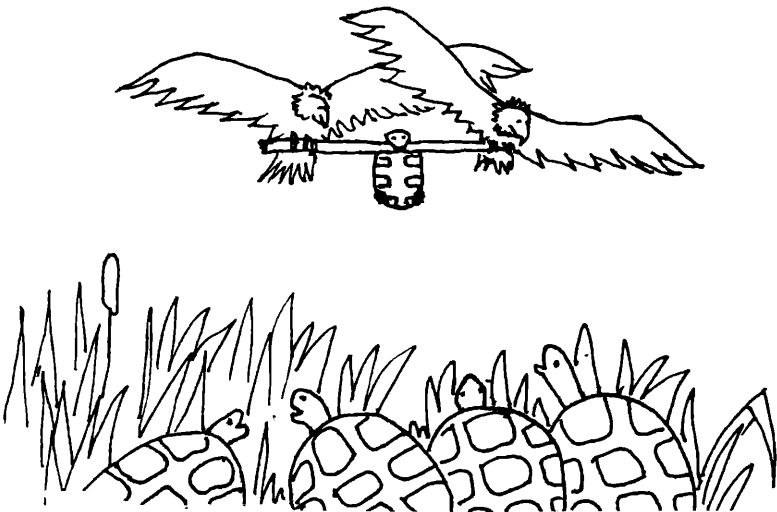
Gagaké pada semaur: “Ya Kura awaké déwé wis dunung.”

“Hayuk saiki dijajal. Nanging kowé sing ngitung ya, awit nèk aku sing ngitung, aku mesti bakal kèri.”

Gagak manut apa omongané Kura terus molai ngitung: “Siji . . . loro . . . telu . . .”

Mak brrrr . . . kabèh telu munggah saiki!

Nanging durung sampèk duwur mbanget, sangking wediné, Kura terus ngetoké sikilé sangka

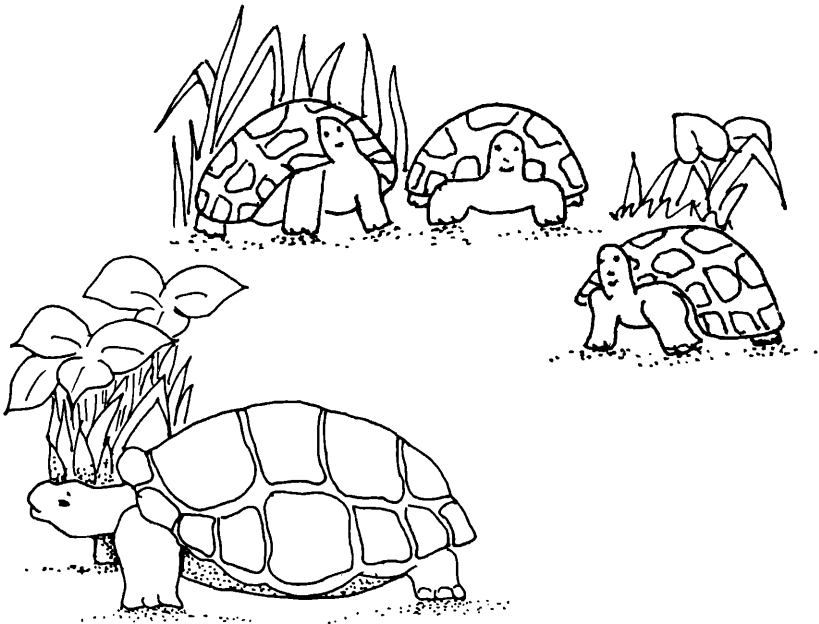
klontongané. Mulané Gagak terus gelis-gelis medun menèh.

Sakwisé iku terus dibalèni menèh. Suwi-suwi Kura ilang wediné. Nanging kadung wis krasa kepénak, Kura saben dina njaluk mèlu mabur karo gagaké.

Jalaran dèkné déwé sing nduwèni akal kuwi, Kura suwi-suwi terus malih sombong.

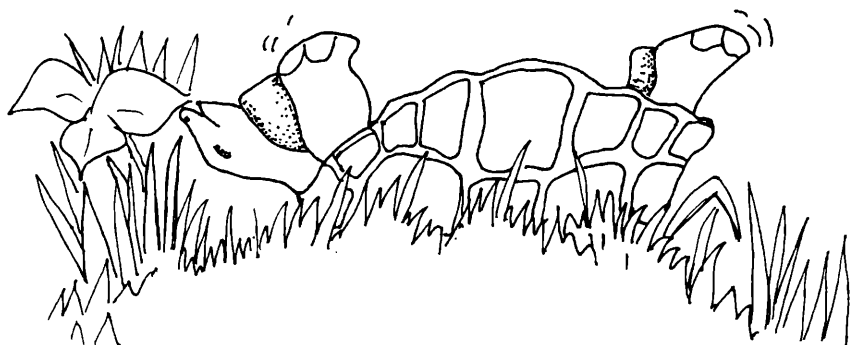
Nèk dèkné dolan-dolan nggoné kantya-kantyané omongané gedé-gedé. Suwi-suwi kantya-kantyané terus pada najis karo dèkné.

Malah saiki nèk nang nduwur awaké dibandul-bandulké mbarang. Nèk disawang sangka ngisor, Kura mau kaya gembok sing dityèntèlké nang

lawang. Sangka Kura kemlèlèt mbanget nèk nang nduwur, malih sing pada nyawang sangka ngisor, samar nèk Kura tiba.

Dongé Kura arep mabur menèh, dèkné diluruhi karo kantyané: “Kura, kowé kuwi kok pertingsing mabur mbarang. Jawané kowé iku arep mamèri sapa?”

Semunggoné kowé nèk nang nduwur terus dityulké karo Gagak, gèk kepriyé bakalé kowé. Apa ora bakal tiba terus gèpèng pisan kowé. Mbok aja kemlèlèt ngono!”

Bar krungu omongan kuwi, Kura terus nesu. Dèkné wegah ngrungokké omongané kantyané

menèh. Sangking nesuné, saiki kantyané kabèh diedohi.

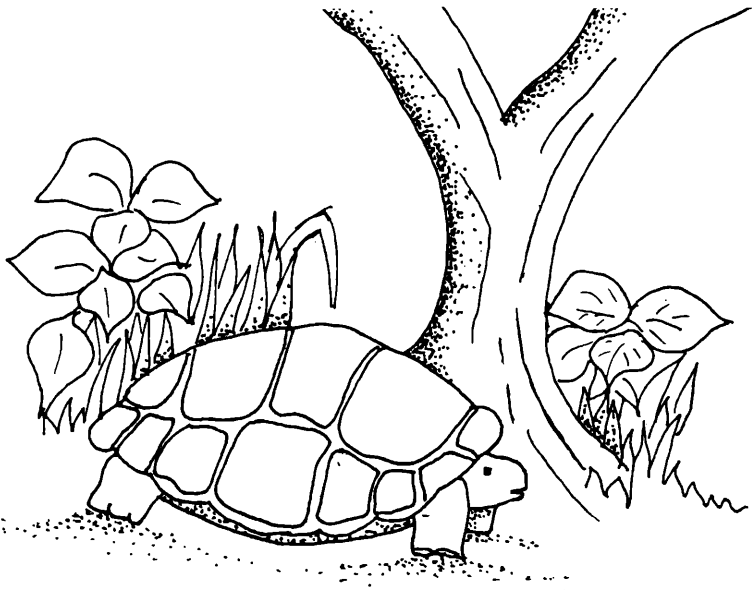
Ing sakwijiné dina, dongé Kura ijik mabur, dèkné dibengoki kantyané sangka ngisor: “Apa nang nduwur kepénak ta Kura!”

Kura arep nyauri dèkné, nanging lali nèk gotyèkan kayuné karo tyangkemé, saiki terus ngléyang . . . lan mak bleg tiba. Kantya-kantyané sing weruh pada njerit kabèh. Ndarani Kura saiki mati tenan.

Ndilalahé Kura tibané kok nang tumpukan suket, dadiné dèkné ora mati.

Wiwit dina iku Kura wis ora wani mabur menèh. Mulané saiki okèh kura pada gelis-gelis sing ngleboké ndasé nang klongtongané, nèk weruh liyané liwat, awit isin.

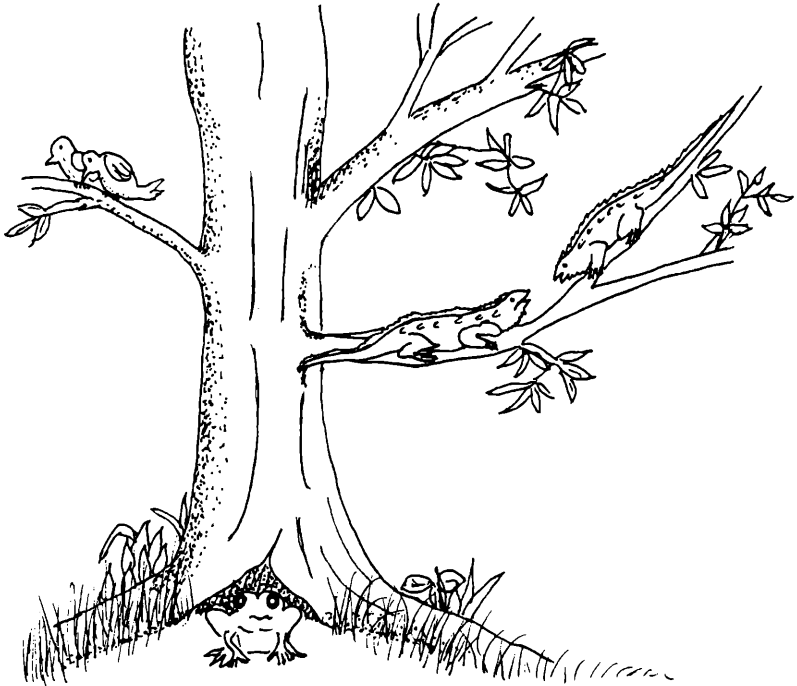
T. Ngali, in samenwerking met P. Karijoredjo

Kodok keprentyil

Ing alas gedé ènèng sakwijiné Kodok sing ndableg mbanget. Dèkné manggon nang growongané wit gedé.

Kodok nduwé tangga, kéwan rong jodo,

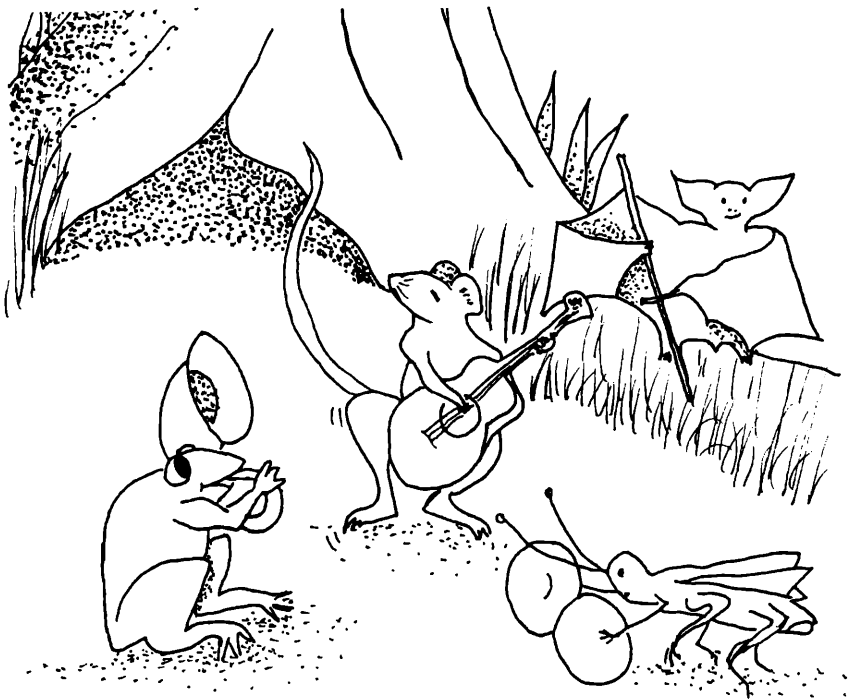
manggon nang nduwuré, ya kuwi Blungon lan Manuk.

Tangga-tanggané Kodok ora pada seneng karo dèkné, jalaran sangka klakuané.

Nèk awan Kodok turu sedina muput. Nanging

nèk mbengi, wayahé liyané pada turu, Kodok ora turu. Dèkné malah seneng nglumpuké kantlya-kantlyané ing omahé. Mengko nèk kabèh wis teka terus pada tabuhan, mbrebegi tangga-tanggané nganti ora pada bisa turu.

Kantlya-kantlyané Kodok ya kuwi, Tikus, Walang lan Lawa sing saben mbengi pada seneng sliweran. Sasaté saben mbengi Kodok karo kantlya-kantlyané pada mbrebegi tangga-tanggané.

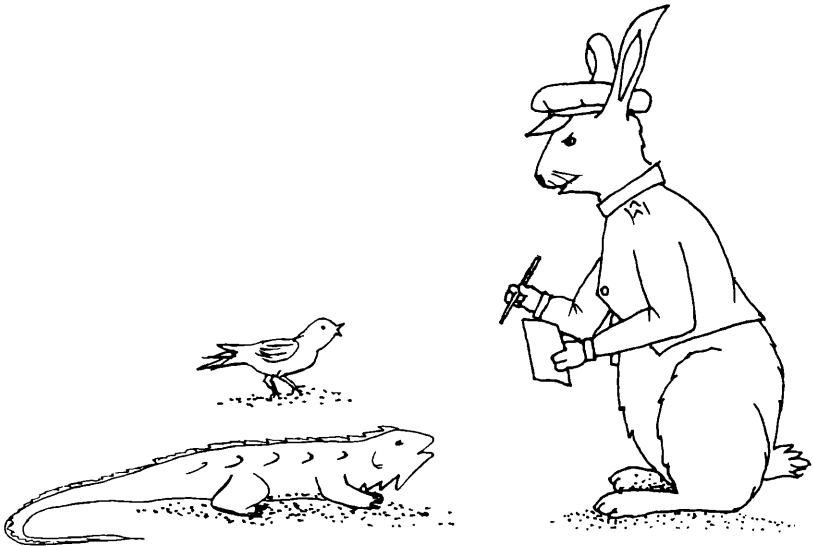
Bola-bali dèkné diomongi lan dipenging ramé-ramé, yèn wantyi mbengi, nanging Kodok ora nggatèké blas.

Jalaran tangga-tanggané Kodok kurang turu,
tyayané selot suwi selot putyèt.

Ing sakwijiné dina Manuk ngomong karo
Blungon: “Kang Blungon, apa slawasé awaké déwé
kudu kaya ngéné terus. Nèk ngéné waé aku wis ora
kuwat tetanggan menèh karo Kodok.”

Blungon semaur: “Aku mbarang ya wis ora
kuwat ‘Nuk. Hayuk apiké nggolèk panggonan liya
waé, awit Kodok ora nduwèni rumangsa lan wis ora
kenèng dikandani menèh.”

Nanging bojoné Manuk semauré: “Awaké déwé

ora usah lunga, awit awaké déwé wis manggon suwi nang kéné. Apiké ngéné waé: hayuk Kodok dikelahké nang sekautan. Menawa sekauté bisa mutusi karépotan iki.”

Sakwisé kabèh pada setuju, Blungon karo Manuk terus budal nang sekautan. Kelahané Blungon lan Manuk ditulis karo sekauté.

Kodok terus dityeluk kongkon teka nang sekautan terus disenèni karo sekauté, dipenging mbrebegi tanggané menèh. Kodok ngaku salahé lan janji nèk ora bakal ngono menèh.

Mbenginé kuwi nang kiwa-tengené panggonan kono jan amleng tenan.

Nanging liyané wengi wis ramé-ramé kaya mauné menèh, Kodok lan kantya-kantyané tabuh-tabuhan menèh.

Ing sakwijiné dina Blungon ngomong ngéné:
“Menawa waé Kodok ora seneng ijèn, mulané saben
mbengi kantya-kantyané diklumpuké nang omahé.
Apiké hayuk dèkné diomongi nèk awaké déwé sésuk
arep boyongan nang panggonan liyané, panggonan
sing wis pirang-pirang taun ora dienggoni sapa-sapa.
Menawa nèk dèkné krungu kuwi dèkné terus
gelis-gelis kepéngin ndisiki. Nèk Kodok lunga tenan,
hayuk omahé terus dikebeki larahan lan lawangé
dipakku bèn dèkné ora bisa mlebu menèh.”

Kabéh semaur: “Apik banget kuwi Blungon,
hayuk dijajal ngono waé.”

Liyané dina, wayah soré kira-kira jam setenga nem, Blungon lan Manuk pada merdayoh nang nggoné Kodok. Kodok ijik bar tangi waé.

Sakwisé mbagèké lan ngleboké dayohé, Kodok terus diomongi nèk sésuk pada arep boyongan nang panggonan liyané. Blungon karo Manuk mau, étok-étoké pamitan lan sing ngomong ya kaya tenan-tenana kaé. Kodok ora nitèni blas nèk diapusi.

Kadung dayohé wis mulih, Kodok terus gelis-gelis boyongan nang panggonan sing diomong karo Blungon lan Manuk mau. Kodok sing boyongan sewengi muput. Dèkné ora ngerti nèk disawang karo tangga-tanggané.

Kadung wis rampung sing usung-usung, Kodok terus nggolèk nggon sing apik déwé.

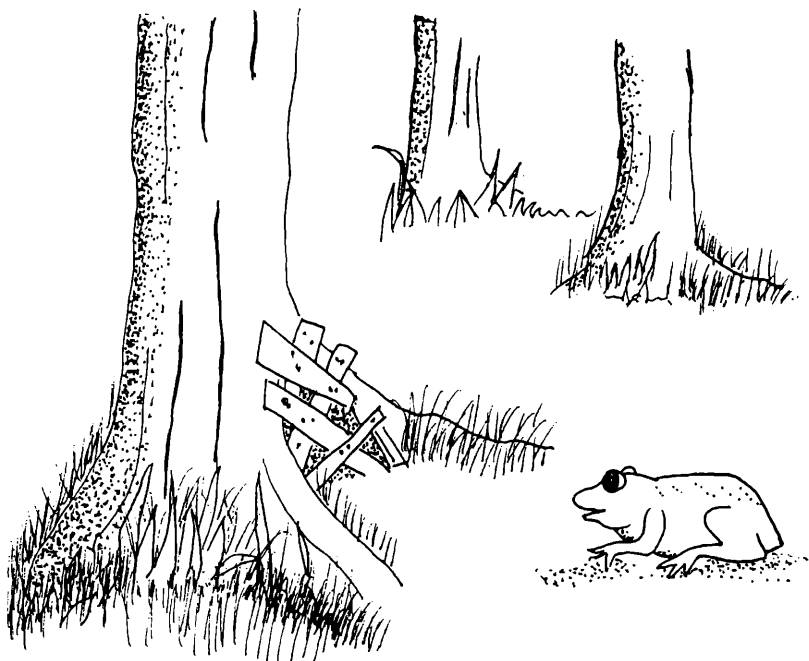
Nanging suwéné Kodok lunga, Blungon lan Manuk pada mepeng nutup lawangé omahé Kodok. Saiki lawangé dipakku tenan lan Kodok wis ora bisa ngleboni omahé mauné menèh.

Mbenginé kuwi Blungon, lan Manuk sakbojoné bisa turu kepénak mbanget, sampèk ngorok lan ora krungu apa-apa blas nganti ésuk.

Sanging keselé sing boyongan Kodok uga turu sedina muput, sampèk sing tangi wis wayah surup.

Sakbaré adus dèkné terus ndelok apa tangga-tanggané, sing jaréné pada arep boyongan, wis teka.

Kadung ora weruh sapa-sapa, dèkné terus balik menèh nang panggonané mauné.

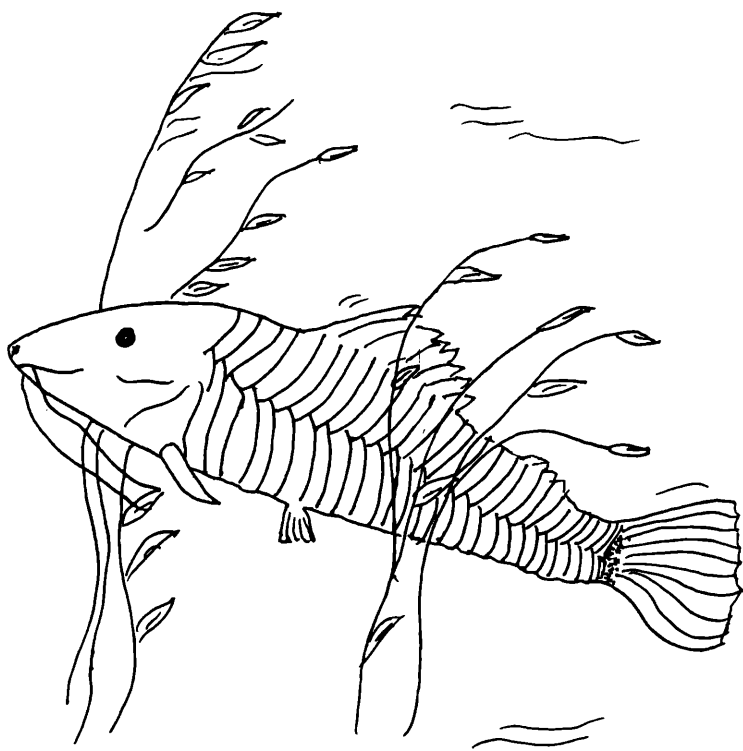
Tekan kono Kodok ora bisa mlebu omahé menèh, awit lawangé dipaku. Kodok terus dunung nèk dèkné diapusi.

Saiki Kodok manggon déwé, delak-delik keprentyil, ora nduwé tangga. Saiki ora ènèng sing gebrebegen dèkné ing wayah wengi kaya mauné.

H. Ralim, in samenwerking met P. Karijoredjo

Anak ilang bisa bali

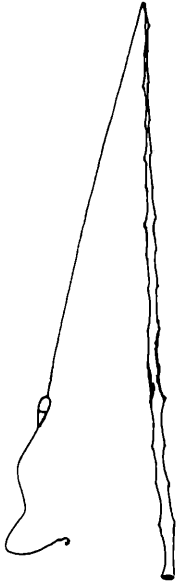
Ing sakwijiné alas ènèng got sing kebeg karo sakwernané iwak, kaya déné iwak betik, petakah, kuwik-kuwik lan liya-liyané. Nang got kono ènèng iwak wédok rupané ayu mbanget sing jenengé Soké. Buntuté jan nyenengaké tenan lan mripaté melok-melok.

Wiwit tyilik dèkné karo adik-adiké wis dikandani karo wong tuwané, bèn pada ngati-ati karo wong sing tukang mantying.

Bapaké Soké ngandani nèk wong mantying iku teka nang got kono nggawa pantying. Pantying kuwi tiki dawa sing ènèng taliné, gabus lan pantyingé.

Pantyingé iku didèkèki pakan énak mbanget. Nanging nèk weruh kuwi, botyah-botyah dipenging nyedeki. Awit nèk sampèk ngintyipi pakan sing nang pantying iku, tyakemé mesti bakal ketyantol pantyingé lan bakal disendal karo wongé sing mantying.

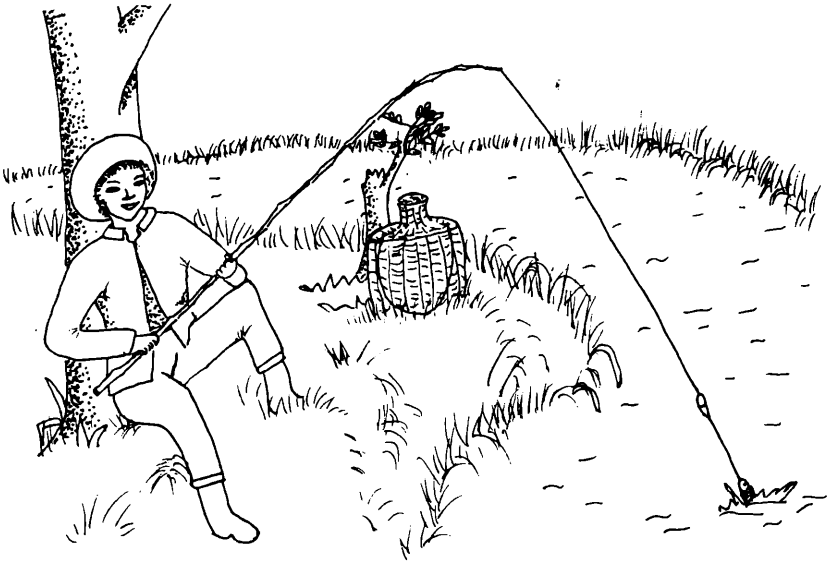

Nèk kenèng iwaké terus dileboké nang kepis lan ora let suwi bakal digawa lunga. Dipatèni, diresiki lan dijangan, nèk wis mateng terus dipangan karo wongé. Bola-bali Soké krungu omongan kaya ngono kuwi lan dèkné dunung nèk omongané wong tuwané kena digugu.

Ing sakwijiné dina Soké isik dolanan karo adik-adiké terus weruh tyatying sing sawangané énak mbanget, gemandul nang ngarepé.

Dèkné lali omongané wong tuwané lan ora mikir ndisik, tyatyingé dityaplok. Sakwat pantyingé disendal karo wongé lan Soké saiki kentyantol nang pantyingé. Dèkné diutyuli sangka pantyingé terus dileboké nang kepis gedé, tyampur iwak liya-liyané.

Soké durung mangertèni nèk dèkné kuwi kenèng alangan, namung krasa lara mbanget nang

tyangkemé. Dèkné kagèt weruh iwak liya-liyané, nanging ya rada ayem kepetuk bangsané déwé.

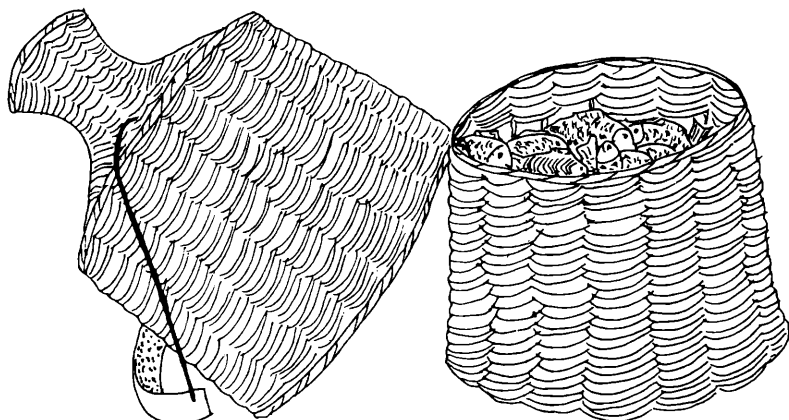
Soké saiki terus mbagèké liya-liyané: “Kula nuwun, kepriyé kabaré kabèh?”

Petakah terus nyauri: “Loh kok grapyak temen? Apa ora ngerti nèk iwak sing klebu nang njeruh kepis kéné pada susah mbanget?”

Soké kagèt krungu omongan kaya ngono, nanging dèkné meksa durung ngerti kenèng apa. Malah dèkné nggumun weruh sembarang nang njaba sangka bolongané kepis, mergané kepisé wis lawas.

Dèkné weruh wit-witan, sakwernané kembang, lan weruh wongé mbarang kepriyé sing nyendal pantyingé sangka banyu.

Pikirané dèkné: “Nang kéné kok apik temen ya, énaké aku iki manggon nang kéné waé.”

Nanging suwi-suwi Soké krasa sumuk terus kepéngin balik nang panggonané menèh.

“Saiki aku tak njajal tyeluk-tyeluk sing tukang mantying, menawa dèkné gelem nyemplungné aku nang banyu menèh.”

Soké terus tyeluk-tyeluk: “Eh wong, éh wong, aku mbok dityemplungké nang banyu menèh ta! Nang kéné sumuk mbanget kok. Karo menèh ya wis surup lan aku mesti dientèni karo wong tuwaku lan sedulur-sedulurku nang omah.”

Nanging Soké ora ngerti nèk sing tukang mantying ora dunung.

Iwak liya-liyané sing krungu omongané Soké malah pada nyenèni ngéné: “Snajan kowé arep

mbengok-mbengok sampèk sempal lambému, wongé bakal ora dunung. Karo menèh apa wongé ya goblog kon nguntyalké kowé nang got menèh.”

Kadung Soké krungu kaya ngono kuwi, dèkné nangis nggloloh kélingan wong tuwané.

Saiki dunung nèk ora bakal weruh wong tuwané lan seduluré menèh. Dèkné mbatin sedulur-seduluré gèk kaya ngapa bingungé. Soké getun temenan, mauné ora nggatèké omongané wong tuwané, dèkné saiki sedi tenan.

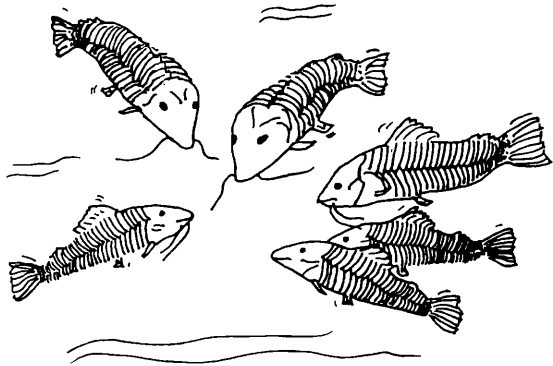

Ing wantyi kuwi anaké sing mantying nusul maké. Tekan kono botyahé ndelok isiné kepis terus ngomong ngéné: “Waduh, éntuk iwak okèh ngéné kok mak!”

Nanging maké ora semaur apa-apa.

Botyahé jawané njajal ngangkat kepisé, arep mlaku nang nggoné maké nanging terus keplèsèt. Awit nang pinggir got kono lunyu mbanget. Ngerti-ngerti botyahé gejegur nang got sak kepis-kepisé.

Kuwi malih dadi répot tenan. Sing tukang mantying terus mblayu nulungi anaké.

Iwaké saiki sing nang kepis morat-marit kabèh. Soké jan bungah mbanget, dèkné terus gelis-gelis mulih. Tekan omah Soké dirangkul-rangkul karo wong tuwané lan sedulur-seduluré kabèh.

Seduluré lan tanggané kabèh pada ngrungokké dongèngané Soké, apa sing dialami nang ndaratan.

Kuwi maraké kabèh ngerti nèk kudu sing ngati-ati lan nggugu omongané wong tuwa.

Ngapusi nanging kapusan déwé

Ing sakwijiné dina ènèng manuk ngotyèh nang wit. Manuké sing ngotyèh jan nyenengké tenan. Menawa dèkné nduwèni kabungahan ing dina iku, mulané mepeng waé sing ngotyèh.

Ing wantyi iku ènèng kutying liwat. Kutying krungu Manuk ngotyèh, terus mandeg nang ngisor wité.

Dèkné ngrungokké ngotyèhé Manuk terus nduwèni gagasan kepriyé sing bakal bisa nubruk manuk kuwi.

Saiki Kutying terus ngelem Manuk kaya ngéné: “Loh, sing ngotyèh iku mau kowé ’Nuk? Aku ora ngerti nèk kowé iku bisa ngotyèh apiké kaya ngono.”

Manuk ora ngerti nèk Kutying iku sing ngrungokké dèkné wis suwé nang ngisoré wit, mulané dèkné kagèt krungu swarané Kutying.

Manuk terus takon: “Loh, ’Tying, kowé arep nang endi?”

Kutying semaur: “Aku iki jawané mlaku-mlaku ngisis ’Nuk, mergané nang omah sumuk mbanget. Nanging dongé aku liwat krungu kowé sing ngotyèh terus aku mandeg ngrungokké lan mbatin: ‘Sapa sing ngotyèh apiké kaya ngono kuwi?’ Aku ora nggagas nèk kowé bisa ngotyèh apiké kaya ngono ’Nuk.”

“Kowé iku aja ngomong ngono ta ’Tying, mergané aku ora seneng nèk digunggung.”

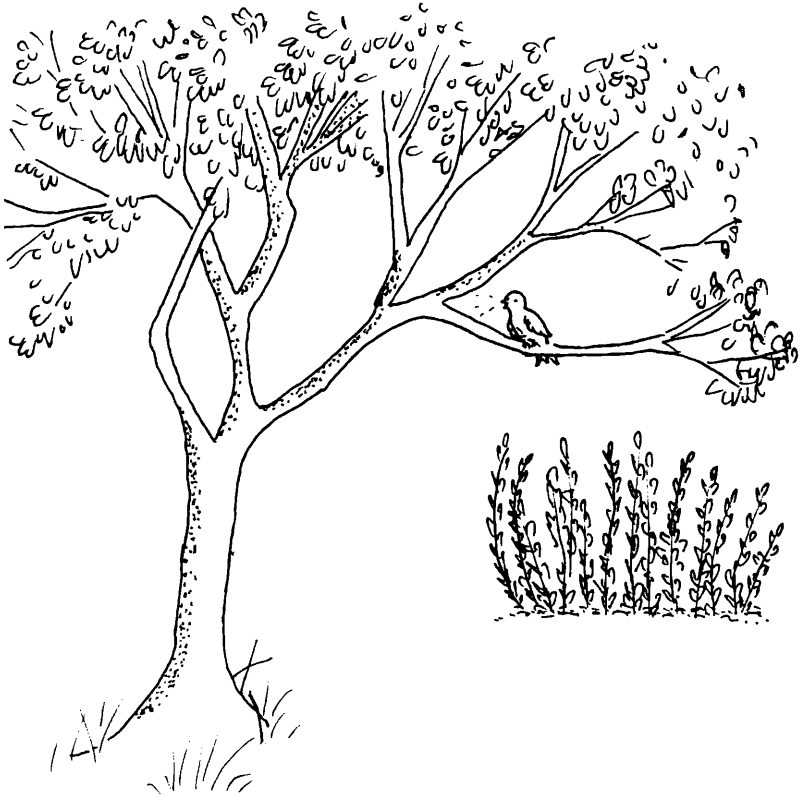
Kutying saiki étok-étoké ora krungu omongané

Manuk. Mulané dèkné terus takon: “Kowé ngomong apa ’Nuk? Aku ora krungu omonganmu réné medun ta ’Nuk, dadiné aku bisa ngrungokké omonganmu mara apik.”

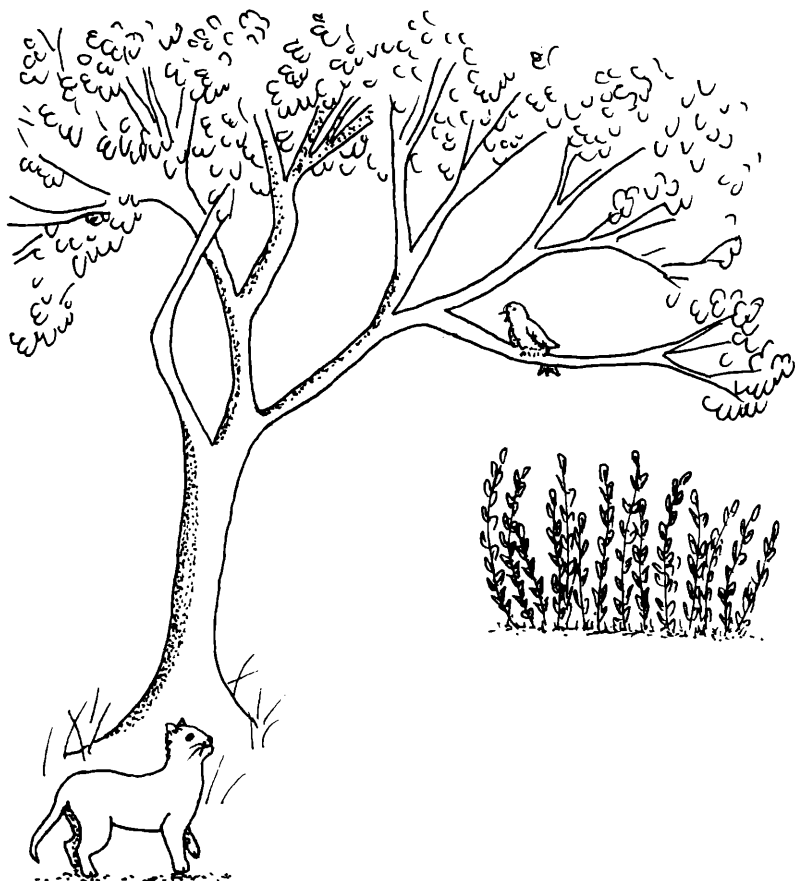
Nanging Manuk terus gèdèk lan semaur: “Aku emoh medun kok ’Tying, mergané kanggo aku nang ngisor nyamari mbanget.”

“Apa sing maraké kowé samar ta ’Nuk? Mosok kowé iku wedi karo aku?”

“Ya ora, nanging kowé saiki tak dunungké: kowé

apa wis tau weruh, apa krungu nèk aku apa
tunggalanku iku mau kendel lan wani, ora ta?
Nanging kekarepané kéwan, liya-liyané namung
mungsuah awaké déwé waé, apa iku ora prekara sing
aku kudu ngati-ati 'Tying?'"

“Oh, aku saiki bisa dunung 'Nuk, kenèng apa
kowé wedi medun. Nanging apa kowé durung

krungu kabar sangka pamrintah, kanggo awaké déwé kabèh?”

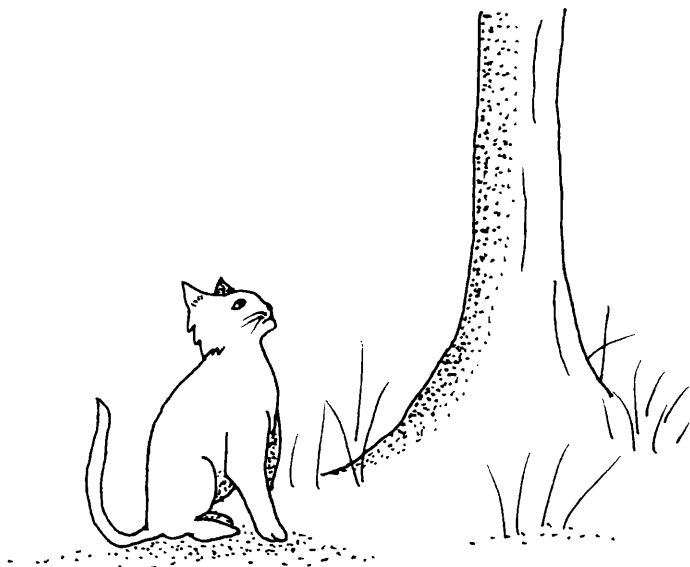
“Lah iku kabar apa ’Tying?”

“Kabaré iku uniné, awaké déwé iki dikongkon urip sing rukun lan bebarengan nulungi sak pada-pada. Sapa sing ora gelem nurut pematn iku bakal disetrap.”

“Apa tenan ta ’Tying?”

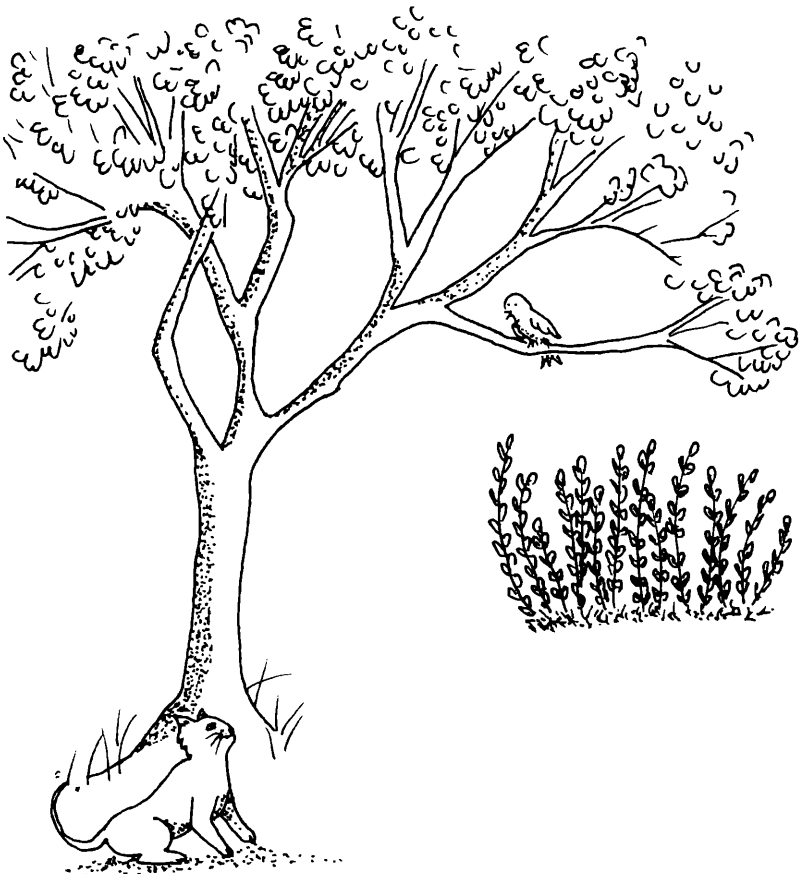
“Ya ’Nuk? Apa aku iki ya tukang ngapusi? Sak ngertiku kabèh wis pada krungu kabar iku. Aku mulané nggumun, kowé iku sing bisa mabur tekan ngendi-endi kok durung krungu kabar kanggo awaké déwé sing penting mbanget. Saiki kowé wis ora usah sangsi apa-apa ’Nuk. Kowé saiki wis ndang réné meduna, dadiné awaké déwé bisa omong-omongan sing jelas.”

Manuk ngerti nèk kutying iku ora kenèng

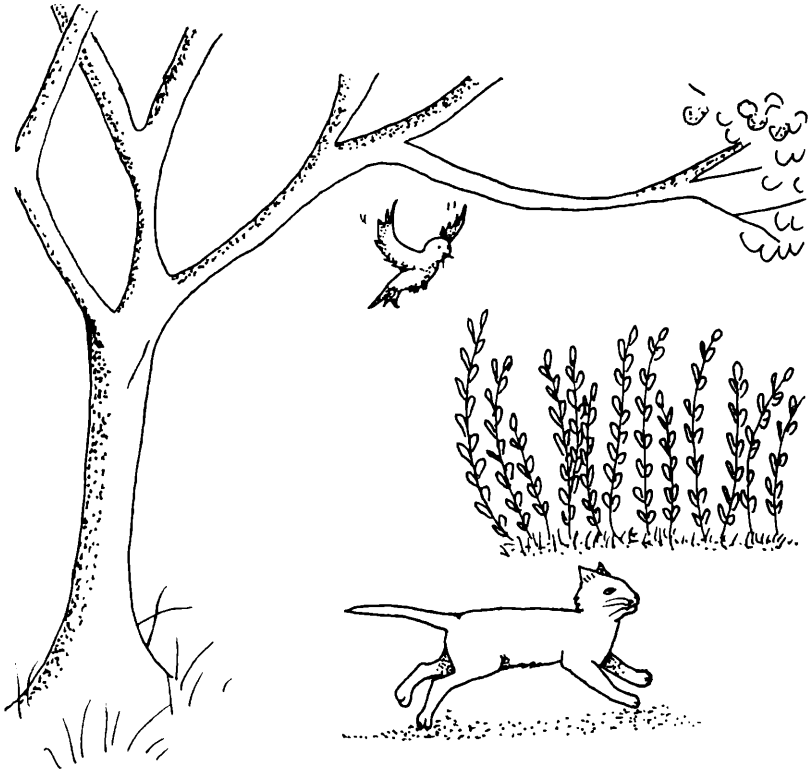
dipretyaya terus semaur: “Sakjané aku iki wis suwi mbanget sing ngetèni kabar kaya ngonò kuwi. Aku ya ora ngerti kepriyé aku sing kudu ndunungké kowé ’Tying. Aku jan matur kesuwun mbanget mbok kabari. Aku bungah tenan mergané saiki kabèh bisa urip bebarengan. Sangka atiku krasa bungah saiki aku bisa ngotyèh sedina muput.”

Kutying bar krungu omongané Manuk kaya ngono kuwi terus nggagas, nèk Manuk pretyaya

omongané dèkné. Sangka Kutying selak kepéngin mangan iwak manuk, nganti dèkné ngelek iduh.

Dèkné ora sabar sing ngentèni terus takon:
“Kowé kok ora ndang medun ta ’Nuk?”

Manuk semaur: “Mbok sing sabar ta ’Tying, mengko aku ndang medun.”

“Ya, nanging aku nganti kesel sing ndeloké nduwur nèk aku omong-omongan karo kowé.”

“Oh, aku dingapura ya, ’Tying. Aku iki mau lali sakplengan. Nanging aku saiki medun tenan,

mergané ènèng asu loro pada mlaku mbréné. Hayuk dipapak 'Tying!'”

Kutyng kagèt, dèkné krungu omongan iku, terus mblayu lunga sipat kuping sampèk ora pamitan.

Manuk terus mabur karo takon: “Loh, lah saiki aku medun kok kowé pandar mblayu lunga 'Tying?’”

“Aku wedi 'Nuk!’”

“Lah sing mbok wedèni iku apa ta, 'Tying?’”

“Asu sing pada mlaku mbréné kaé loh, 'Nuk!’”

“Lah kowé ngomong saiki ènèng pernatan anyar, sing perlu dilakoni lan sing maraké awaké déwé ora usah wedi apa-apa menèh?”

Sanging banteré Kutyng sing mblayu, dèkné nganti ora krungu omongané Manuk.

Saiki Manuké dunung nèk Kutyng iku mau namung arep ngapusi dèkné nanging saiki Kutyng kapusan déwé. H. Ralim, in samenwerking met P. Karjoredjo

